

Νηπιοβαπτισμός - Ο ασφαλέστερος τρόπος προσηλυτισμού και πνευματικού βιασμού

«Αφού, λοιπόν, πορευτείτε, κάντε μαθητές όλα τα έθνη, βαπτίζοντάς τους στο όνομα του Πατέρα και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος».

Ιησούς Χριστός (Κατά Ματθαίον, 28: 19)

Τί είναι το βάπτισμα (βάφτιση);

Βάπτισμα ονομάζεται η ιερή τελετή των χριστιανικών εκκλησιών με χρήση ύδατος ως συμβόλου εξαγνισμού, η οποία σηματοδοτεί την εισαγωγή του πιστού στο σώμα της Εκκλησίας. Η λέξη «βάπτισμα» προέρχεται από το ρήμα βάπτω/βαπτίζω, που σημαίνει «βυθίζω συχνά ή έντονα, βουτάω, καταδύω».

Το νόημα και οι προϋποθέσεις του βαπτίσματος

Τα νήπια βαπτίζονται, για να καθαρθούν από τον μολυσμό του «προπατορικού αμαρτήματος» και να είναι εύθετα στη «βασιλεία των ουρανών». Διότι η παρουσία του προπατορικού αμαρτήματος στα νήπια, έστω κι αν αυτά δεν έχουν προσωπικές αμαρτίες, τα εμποδίζει να γίνουν μέτοχα της «αιώνιας ζωής».

Σύμφωνα με την Εκκλησία, με το άγιο βάπτισμα μεταδίδεται στον βαπτιζόμενο:

1) Η άφεση όλων των αμαρτιών, δηλαδή η απαλλαγή από τον μολυσμό του προπατορικού αμαρτήματος και, όταν ο βαπτιζόμενος είναι μεγάλης ηλικίας, των προσωπικών αμαρτιών. Γι' αυτό μετά το Βάπτισμα, ανεξαρτήτως προηγουμένης ζωής μπορεί ο αναγεννημένος χριστιανός και να ιερωθεί.

2) Η αναγέννηση, η δικαίωση, η υιοθεσία και η δυνατότητα σωτηρίας. Ο βαπτισμένος έχει επανέλθει στην προπρωτική κατάσταση του «κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν», εκτός της ροπής προς το κακό, το οποίο όμως υπερνικάται (όταν κανείς ζει και αγωνίζεται εντός της Εκκλησίας) και του φυσικού θανάτου, ο οποίος όμως δεν έχει άλλες συνέπειες, εφ' όσον πλέον ο άνθρωπος μεταβαίνει με αυτόν τον φυσικό θάνατο στη ζωή (την αιώνιο). Η βάση της αγιότητας τέθηκε. Υπολείπεται η ενεργός, η προσωπική συμμετοχή του καθενός, για να γίνει «κατά χάριν Θεός».

Σύμφωνα με τους λόγους του Ιησού (Κατά Μάρκον, 16: 16), προϋπόθεση του βαπτίσματος είναι η πίστη σ' αυτόν.

Η πίστη αυτή περιλαμβάνει κυρίως τρία σημεία:

1) Την απόταξη του Σατανά, την απομάκρυνση του πιστού από κάθε τι το σατανικό. Σ' αυτό συντελεί και ο εξορκισμός του Σατανά που γίνεται πριν από τη βάπτιση.

2) Τη σύνταξη του πιστού με τον Χριστό. Τη στροφή δηλαδή της σκέψεως, των πράξεων, της αγάπης και ολόκληρης της ζωής προς τον Χριστό.

3) Την προσκύνηση και τη λατρεία του Χριστού.

Ιστορική αναδρομή

Αν και ο όρος «βάπτισμα» δε χρησιμοποιείται για την περιγραφή ιουδαϊκών ιεροτελεστιών, το τελετουργικό εξαγνισμού (ή Μικβά -τελετουργική εμβάπτιση) στην ιουδαϊκή παράδοση έχει κάποιες ομοιότητες με το χριστιανικό βάπτισμα.

Στο «Τανάκ» και άλλα ιουδαϊκά κείμενα, η είσοδος ή εμβάπτιση στο νερό για τελετουργικό εξαγνισμό καθιερώθηκε για αποκατάσταση της τελετουργικής αγνότητας σε ιδιαίτερες περιπτώσεις.

Στην Καινή Διαθήκη η βάπτιση πρώτη φορά εμφανίζεται από τον Ιωάννη τον Προδρόμο. Αυτή τη βάπτιση την είχαν λάβει οι μαθητές και Απόστολοι του Χριστού αλλά και ο ίδιος ο Ιησούς Χριστός. Το τελετουργικό ήταν ιδιαίτερα απλό, αφού σε τρεχούμενο ύδωρ, ο Ιωάννης ο Πρόδρομος βάπτιζε τους πιστούς και τους καλούσε σε μετάνοια. Το βάπτισμα αυτό υπήρξε πρόδρομος του βαπτίσματος της χριστιανικής Εκκλησίας, αλλά είχε διαφορετικό περιεχόμενο και έννοια σε σχέση με το θεσμοθετημένο βάπτισμα της νεοσύστατης Εκκλησίας. Ο σκοπός ήταν η προετοιμασία για τον ερχομό του Μεσσία και η μετάνοια των πιστών Ιουδαίων.

Η διαμόρφωση του βαπτίσματος

Κατά τους αποστολικούς χρόνους μια σύντομη ομολογία της πίστεως αρκούσε για την παροχή βαπτίσματος στους πιστεύοντες, χωρίς ιδιαίτερη προγενέστερη κατήχηση ή ειδική προετοιμασία. Κατά τους μεταποστολικούς χρόνους όμως, προηγείτο του βαπτίσματος μια σύντομη κατήχηση με τις θεμελιώδεις αρχές της πίστεως. Το βάπτισμα τελείτο με κατάδυση στο νερό όπως γίνεται φανερό και από τη γραμματεία της εποχής.

Πιθανώς η κατήχηση δεν ήταν ιδιαίτερα εκτενής, δηλαδή αποτελούνταν από την εκμάθηση της Κυριακής προσευχής και τη διδασκαλία της εν Χριστώ σωτηρίας. Για τη διδασκαλία της εν Χριστώ σωτηρίας μαθαίνουμε από τον Βαρνάβα ότι περιείχε στοιχεία και προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης, ηθική κατήχηση και τη διδασκαλία περί των δύο οδών. Επίσης προετοιμαζόταν για το τελετουργικό του μυστηρίου. Με το πέρας τής διδασκαλίας και κατά την ετοιμασία του βαπτίσματος επιβαλλόταν διήμερος νηστεία και ομολογία πίστεως.

Το βάπτισμα αρχικά γινόταν σε ανοικτούς φυσικούς χώρους με τρεχούμενο νερό όπως οι λίμνες και τα ποτάμια ή άλλους ειδικούς χώρους, τα λεγόμενα «βαπτιστήρια». Με το πέρας του χρόνου η τελετή λάβαινε χώρα στους ναούς. Ο Ιουστίνος αναφέρει στο βάπτισμα ευχές για καθαγιασμό του νερού και εξορκιστικές ευχές, ενώ προς αυτή την κατεύθυνση θα πρέπει να ερμηνευτεί και η νηστεία προ του βαπτίσματος. Η προοδευτική ανάπτυξη της διδασκαλίας της εκκλησίας επέφερε αλλαγές και στη κατήχηση των βαπτιζομένων. Η κατήχηση αυξήθηκε ενώ στην ανατολή δημιουργήθηκαν δύο σώματα. Το σώμα των «ακρωμένων» και των «φωτιζομένων». Επίσης επετράπη η παρακολούθηση του διδακτικού μέρους της λειτουργίας, όχι όμως και του μυστηριακού. Η αρχική ομολογία των πρώτων αιώνων ήταν απλή, εν συνεχεία έγινε πιο σύνθετη λόγω των αιρετικών ομάδων.

Ως χρόνος τελέσεως του βαπτίσματος καθορίστηκε στη Δύση την προηγούμενη νύκτα των εορτών του Πάσχα και της Πεντηκοστής, ενώ στην Ανατολή με τις ίδιες εορτές και αργότερα με την προσθήκη της εορτής των Επιφανείων. Στη Δύση οι βαπτισθέντες επί 8 ημέρες έφεραν λευκό χιτώνιο και για αυτό τον λόγο το Σάββατο του Θωμά αποκλήθηκε «Sabbatum in albis», ενώ στην ανατολή «Διακαινίσμος». Οι μοντανιστές μάλιστα έδιναν κατά τη βάπτιση μέλι και γάλα. Με το βάπτισμα συνδέθηκε τόσο η Θεία Ευχαριστία όσο και το χρίσμα.

Σε ό,τι αφορά την τελετουργία, οι κατηχούμενοι που ήσαν επικίνδυνοι να πεθάνουν βαπτίζονταν δια ραντισμού, σε περίπτωση όμως που ζούσαν έπρεπε το βάπτισμα

να συμπληρωθεί ειδάλλως θεωρείτο άκυρο, όπως η Σύνοδος τη Νεοκαισάρειας αποφάσισε. Επίσης αν πέθαινε ο κατηχούμενος απαγορευόταν η βάπτισή του, κάτι που είχαν στο τυπικό τους οι Μαρκιωνίτες. Οι εμφανίσεις αιρέσεων και θεολογικών ομάδων στο προσκήνιο ιδίως τον τρίτο αιώνα προκάλεσε εντάσεις στο εσωτερικό της Εκκλησίας που διαμόρφωσαν περαιτέρω το τυπικό της Εκκλησίας πάνω στο μυστήριο. Αυτά προέκυψαν από το ζήτημα της κύρωσης του βαπτίσματος των μετανοούντων στους κόλπους της Εκκλησίας. Αρκετές σύνοδοι ασχολήθηκαν με το ζήτημα και επικράτησε η άποψη πως έγκυρο βάπτισμα θεωρείται το βάπτισμα στο όνομα της Αγίας Τριάδας.

Νηπιοβαπτισμός και θέσπιση του βαπτίσματος δια νόμου

Ο νηπιοβαπτισμός προκάλεσε διχογνωμία κατά τους πρώτους χριστιανικούς αιώνες. Ο Ειρηναίος περί το 185 αναφέρεται ασαφώς για πρώτη φορά στο ζήτημα αυτό. Ο Τερτυλλιανός αποδοκίμαζε την πρακτική του βαπτίσματος νηπίων και προάσπισε την άποψη ότι θα έπρεπε να ενηλικιωθούν πρώτα: «*Fiant Christiani cum Christum nosse potuerint*», δηλαδή «*ας γίνονται χριστιανοί (δηλαδή να βαπτίζονται) τα παιδιά όταν είναι πλέον σε θέση να γνωρίσουν τον Χριστό*». Αντιθέτως ο Κυπριανός, ο οποίος είχε την άποψη ότι «*όλες οι αμαρτίες εξαλείφονται με το βάπτισμα*», θεωρούσε και τα νήπια ανεξαιρέτως θα έπρεπε να βαπτίζονται, ενώ ο Ωριγένης θεωρούσε τον νηπιοβαπτισμό αποστολική παράδοση. Από τον 3ο αιώνα η Εκκλησία άρχισε να καθιερώνει τον νηπιοβαπτισμό. Εν τούτοις, δεν υπάρχουν σαφή στοιχεία υπέρ του νηπιοβαπτισμού πριν από τον 3ο αιώνα, ενώ είναι προφανές ότι όλες οι αρχαίες βαπτιστήριες λειτουργίες αφορούσαν το βάπτισμα ενηλίκων.

Ως τον 6ο αιώνα το αργότερο καθιερώθηκε ευρύτερα το βάπτισμα νηπίων, καθώς και η υποχρέωση ότι το νήπιο θα ακολουθούσε την πίστη, καθώς ένας ενήλικος χριστιανός, ο λεγόμενος «ανάδοχος», αναλάμβανε εν ονόματι του νηπίου την υποχρέωση να ακολουθήσει ως ενήλικος την χριστιανική πίστη και προσωποποιούσε την ευθύνη του όλου σώματος της τοπικής εκκλησίας για την ορθή κατήχηση του νέου μέλους της. Το έθιμο του νηπιοβαπτισμού σύντομα μετά τη γέννηση του νηπίου διαδόθηκε ευρύτερα κατά τον 10ο και 11ο αιώνα και έγινε γενικότερα αποδεκτό κατά τον 13ο αιώνα.

Ο υποχρεωτικός βαπτισμός —νηπίων και ενηλίκων— αλλά και ο εξαναγκασμός ειδωλολατρικών και έτερων χριστιανικών ομάδων ώστε να εκχριστιανιστούν μέσω βαπτίσματος μαρτυρείται ήδη από τον 6ο αιώνα στον Ιουστινιάνειο Κώδικα που εκδόθηκε από τον Ιουστινιανό Α', όπου επαναλαμβάνεται για πολλοστή φορά,

σχεδόν εναγωνίως, το ότι τάχα ο Χριστιανισμός είναι η «αληθινή πίστη» και καθυβρίζονται οι Έλληνες (οι μη χριστιανοί δηλαδή) ως «αλιτήριοι», ενώ για να μην ξεφεύγει κανείς και να εμπίπτουν όλοι στις διατάξεις, ως αποστάτες, είναι «νόμιμο» να τιμωρούνται με την θανατική ποινή:

Θεσπίζουμε δε και νόμο, σύμφωνα με τον οποίο όλα τα μικρά παιδιά πρέπει να δέχονται το σωτήριο βάπτισμα αμέσως και χωρίς καμμία αναβολή, ώστε όπως και οι μεγαλύτεροι να μπορούν να εκκλησιάζονται και να κατηχούνται στις θείες γραφές και τους θείους κανόνες.

Έτσι θα μπορούν να διαφυλάξουν την αληθινή πίστη των ορθοδόξων χριστιανών και δεν θα επιστρέψουν ξανά στην παλαιά πλάνη. Και όσων έχουν κάποιο στρατιωτικό ή άλλο αξίωμα και περιουσία μεγάλη και για να κρατήσουν τα προσχήματα εβαπτίσθησαν οι ίδιοι ή πρόκειται να βαπτισθούν, αφήνοντας όμως τις συζύγους τους και τα τέκνα τους ή τα άλλα μέλη του οίκου τους μέσα στην ελληνική πλάνη, διατάσσουμε να δημευθεί η περιουσία τους, να στερηθούν όλων των πολιτικών δικαιωμάτων τους και να τιμωρηθούν όπως τους αξίζει, αφού είναι φανερό ότι έτυχαν του αγίου βαπτίσματος δίχως να έχουν πίστη, και τα ίδια δε θα υφίστανται οι αλιτήριοι Έλληνες και οι Μανιχαίοι, τμήμα των οποίων είναι οι Βορβορίτες

Επίλογος

Ο νηπιοβαπτισμός είναι παράνομος ως πρακτική και θα έπρεπε να καταργηθεί και να γίνεται κατόπιν επιλογής ενηλίκου ατόμου και όχι ενός «βιασθέντος» νηπίου.

Η δημιουργία ποιμνίου από την Εκκλησία κι από νεαρή ηλικία, χωρίς φυσικά το άτομο να έχει αποδεχτεί τον χριστιανισμό συνειδητά, έρχεται σε αντίθεση όχι μόνο με το Σύνταγμα (στην ουσία, καταργείται η θρησκευτική ελευθερία που μνημονεύεται, καθώς στην πραγματικότητα υπάρχει «πειθαναγκασμός» με αποτέλεσμα τον προσηλυτισμό ενός άβουλου πλάσματος), αλλά και με την εντολή του Ιησού: «Πηγαίνετε σε όλο τον κόσμο, και κηρύξτε το ευαγγέλιο σε όλη την κτίση. Όποιος πιστέψει και βαπτιστεί θα σωθεί, όποιος όμως απιστήσει, θα κατακριθεί» (Μάρκος 16:15-16). Ο ίδιος ο Χριστός, δεχόταν την βάπτισμα και την κατήχηση μόνο ενηλίκων. Δηλαδή, πρώτα πιστεύουμε και μετά βαπτιζόμαστε.

Ο νηπιοβαπτισμός είναι απαράδεκτος γιατί αφαιρεί το δικαίωμα από τον άνθρωπο

να διαλέξει τον δικό του θεό ή ένα φιλοσοφικό σύστημα που θα τον προστατεύει από τους θεούς και τις δεισιδαιμονίες που επινόησαν οι πρόγονοί του πριν χιλιάδες χρόνια.

Η ενέργεια αυτή πρέπει να θεωρηθεί παράνομη γιατί παραβιάζει κάθε δεοντολογία περί ελευθερίας των ιδεών.

Οι ανοησίες, περί απαλλαγής του...προπατορικού αμαρτήματος, δεν μας αφορούν. Ανήκουν στη σφαίρα λογικής της εβραϊκής φιλολογίας και της θρησκευτικής παράκρουσης που ταλαιπωρούν κάθε αδαή πιστό.

Στο ελληνικό κράτος υπάρχει η επιλογή της μη βάπτισης, χωρίς όμως συνέπειες όπως παλιά (δεν μπορούσες να εγγραφείς σε σχολείο κ.ά.).

Πηγές

el.science.wikia.com | apostasia.online.googlepages.com | pigizois.net | ysee.gr | epic-atheist.blogspot.com | Αποστολική Διακονία της Εκκλησίας της Ελλάδος (Από το βιβλίο: ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΙΣΤΗ ΜΑΣ)